RAPPORT TER TERECHTZITTING
in zaak 124/86 *

I — De feiten en het procesverloop

De richtlijn 83/181/EEG van de Raad van 28 maart 1983 betreffende de belastingvrijstellingen bij definitieve invoer uit een Lid-Staat van persoonlijke goederen door particulieren beoogt de voortzetting in het belang van de particulieren, van de actie die ertoe strekt om binnen de Gemeenschap soortgelijke omstandigheden als die welke op een binnenlandse markt heersen, in het leven te roepen. Welnu, het bestaan van fiscale belemmeringen bij de invoer in een andere Lid-Staat belemmert het vrije verkeer van personen binnen de Gemeenschap; genoemde richtlijn is er dan ook op gericht deze belemmeringen zoveel mogelijk te doen verdwijnen door het instellen van belastingvrijstellingen.

Artikel 12 van de richtlijn bepaalt, dat de Lid-Staten de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in werking doen treden om uiterlijk op 1 januari 1984 aan de richtlijn te voldoen en dat zij de Commissie daarvan onverwijld in kennis stellen.

Daar de Commissie binnen de gestelde termijn van de Italiaanse regering geen enkele mededeling betreffende de omzettingsmaatregelen had ontvangen en evenmin beschikte over gegevens waaruit zij had kunnen concluderen dat de Italiaanse Republiek had voldaan aan haar verplichting om de nodige bepalingen vast te stellen, stelde zij deze inbreuk vast bij brief van 21 december 1984 en verzocht zij de Italiaanse regering om binnen twee maanden haar opmerkingen dienaangaande te maken.

Bij telex van 24 mei 1985 liet de Italiaanse permanente vertegenwoordiger de Commissie weten, dat het ministerie van Financiën een wetsontwerp had opgesteld ter omzetting van de betrokken richtlijn in nationaal recht.

Toen de Commissie na deze telex geen bericht ontving dat de voor de omzetting van de richtlijn vereiste maatregelen waren genomen, bracht zij op 18 juli 1985 overeenkomstig artikel 169, eerste alinea, EEG-Verdrag een met redenen omkleed advies uit, met het verzoek aan de Italiaanse regering om dit advies binnen een maand na kennisgeving op te volgen.

Bij telex van 25 juli 1985 verzocht de Italiaanse regering deze termijn met 30 dagen te verlengen. Bij telex van 4 september 1985 vroeg zij een nieuwe verlenging met twee maanden, omdat het wetsontwerp tot aanpassing van het nationaal recht aan het gemeenschapsrecht tijdens de volgende parlementaire zittijd zou worden behandeld.

Daar zij van de Italiaanse regering geen verdere mededelingen ontving, heeft de Commissie bij het Hof het onderhavige beroep wegens niet-nakoming ingesteld.

Het verzoekschrift van de Commissie is op 26 mei 1986 ter griffie van het Hof ingeschreven.

De Italiaanse regering heeft een verweerschrift ingediend. Daar zij de inbreuk bewezen achtte, heeft de Commissie afgezien van repliek.

* Procestaal: Italiaans.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

De *Commissie* concludeert dat het den Hove behage:

— te verklaren dat de Italiaanse Republiek, door niet de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen voor het volgen van richtlijn 83/183/EEG van de Raad van 28 maart 1983 betreffende de belastingvrijstellingen bij definitieve invoer uit een Lid-Staat van persoonlijke goederen door particulieren, de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;

— de Italiaanse republiek te verwijzen in de kosten van de procedure.

De *Italiaanse regering* heeft de haar telastgelegde inbreuk niet ontkend.

III — Middelen en argumenten van partijen

De *Commissie* wijst erop, dat ingevolge artikel 189, derde alinea, EEG-Verdrag een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke Lid-Staat waarvoor zij is bestemd en dat volgens artikel 5, eerste alinea, EEG-Verdrag de Lid-Staten alle algemene of bijzondere maatregelen treffen welke geschikt zijn om de nakoming van de uit het Verdrag of uit handelingen van de instellingen der Gemeenschap voortvloeiende verplichtingen te verzekeren.

De *Italiaanse regering* ontkent de haar telastgelegde inbreuk niet. Zij merkt evenwel op, dat de belastingvrijstelling voor persoonlijke goederen die naar aanleiding van een verhuizing in Italië worden ingevoerd reeds van toepassing is ingevolge artikel 14, nr. 6, van de inleidende bepalingen van het tarief van de invoerrechten, goedgekeurd bij presidentieel decreet nr. 723 van 26 juni 1965 (GURI, gewone bijlage nr. 160 van 1.7.1965), zij het dat de modaliteiten en termijnen verschillen van die welke bij genoemde richtlijn zijn vastgesteld.

J. C. Moitinho de Almeida
rechter-rapporteur